

Тищенко А.Є., 21 МБФБ

Науковий керівник: Демченко І.В., к.е.н., ст. викладач

Таврійський державний агротехнологічний університет

Tishchenko.nastya@ya.ru

Постановка проблеми. Актуальною проблемою вітчизняної науки та практики є саме забезпечення життєдіяльності підприємств, адже існує динамізм сучасних економічних відносин, несприятливі політичні та соціальні умови функціонування, невизначеність фінансового ринку та нестабільність тому потребують формуванню системи стійкості та гнучкості підприємств для забезпечення їх життєдіяльності.

Мета статті. Пропонується з'ясування сутності фінансової санації, її ціль, завдання та етапи її проведення.

Основні матеріали дослідження. За даними Держкомстату України чистого прибуток (збиток) підприємств за видами економічної діяльності у 2015 р. підприємства, які одержали збитки було 26,7 %, а загальна сума збитків становила 726496,4 млн. грн. У 2016 р. частка збиткових дещо збільшилась до 27,0 %, але сумарний рівень збитків сягнув 367040,4 млн грн. В Україні у 2017 р. тенденція щодо збільшення кількості збиткових суб'єктів продовжилася та становила 27,6% на суму 346707,8 млн. грн.. Тому при низькій ефективності підприємницької діяльності важко говорити про швидкі та позитивні зміни в економіці країни. Для вчасного реагування необхідно сформуванню системи заходів щодо оздоровлення підприємств, виходу їх з фінансової кризи на основі концепції інституту неспроможності, процедури якого, зокрема, передбачають проведення санації.

Закон України "Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом" так трактує поняття санація — це система заходів, з метою запобігання визнанню боржника банкрутом та його ліквідації, спрямована на оздоровлення його фінансового стану, а також на задоволення в повному обсязі або частково вимог кредиторів через кредитування, реструктуризацію боргів і капіталу та (або) зміну організаційної чи виробничої структури суб'єктів підприємницької діяльності.

Мета фінансової санації полягає у: покритті поточних збитків та усуненні причин їх виникнення, поновленні або збереженні ліквідності та платоспроможності підприємства, скороченні всіх видів заборгованості, поліпшенні структури обігового капіталу, формуванні фондів фінансових ресурсів для проведення санаційних заходів виробничо-технічного характеру. [1]

Виділити вісім основних етапів санаційного аудиту: 1) Ознайомлення з підприємством, його економічними характеристиками, фінансовим станом та санаційною концепцією. 2) Визначення та узгодження умов надання аудиторських послуг. 3) Експресоцінка достовірності бухгалтерського обліку та надійності системи внутрішнього контролю. 4) Аналіз фінансово-господарської діяльності, причин та характеру кризового стану. 5) Розробка плану та програми. 6) Оцінка санаційної спроможності. 7) Оцінка достовірності та ефективності плану санації. 8) Узагальнення результатів, формування та подання звіту. [2]

Завданнях, які ставляться у процесі його реалізації : визначення реального фінансового та виробничо-господарського стану підприємства, розробка рекомендацій щодо формування чи вдосконалення напрямків антикризової програми, подолання кризових явищ, визначення глибини кризи, ознак банкрутства і причин їх виникнення, визначення сильних і слабких сторін, оцінка наявної санаційної концепції, зниження інформаційного ризику для усіх зацікавлених осіб.[3]

Висновки. Отже, під санацією мається на увазі послідовність певних рішень та дій, які здійснюються з метою відновлення платоспроможності і повернення боргів підприємства.

Список використаних джерел

1. Зеліско І.М. Управління фінансовою санацією підприємства: навчальний посібник. / І.М. Зеліско. – К.: ЦП «КОМПРИНТ», 2015. – 320с.
2. Москаль Н. В. Етапи та порядок проведення санаційного аудиту / Н. В. Москаль // Економіка та держава. - 2015. - № 8. - С. 90-93.
3. Шара А.К. Санаційний аудит підприємств роздрібної торгівлі / А.К. Шара // Вісник Львівської комерційної академії. - Львів: Видавництво ЛКА, 2013. - Вип. 43. - С. 123 - 127.

УДК: 336

ВНУТРІШНІ ДЖЕРЕЛА ФІНАНСУВАННЯ САНАЦІЇ ПІДПРИЄМСТВА

Фірунова А.Ю., 21МБФБ

Науковий керівник Демченко І.В. к.е.н., ст. викладач

Таврійський державний агротехнологічний університет

На сучасному етапі розвитку економіки, спостерігається значна тенденція до банкрутства підприємств. Одним з найважливіших заходів, щодо запобігання такого стану є санація.

Під фінансовою санацією розуміють план оздоровлення фінансового стану підприємства через здійснення системи заходів для запобігання його банкрутства чи підвищення конкурентоспроможності. Зазвичай санація проводиться шляхом структурної перебудови виробництва, при використанні таких заходів: зміни номенклатури продукції, подібнення підприємства, зміни ринків збуту, злиття підприємства та ряд інших заходів.

Одним з джерел фінансування санації є власні ресурси підприємства. Внутрішні джерела санації пов'язані зі зниженням витрат і збільшенням грошових надходжень підприємства.

Внутрішні джерела фінансової санації — це та частина фінансових ресурсів підприємства, джерелом формування якої є операційна та інвестиційна діяльність і яка не пов'язана із залученням ресурсів на ринку капіталів.

До складу внутрішніх джерел фінансування санації відносять:

1. Зниження витрат які включають в себе: оптимізацію організаційної структури, зниженні витрат на персонал, згорання збиткових неперспективних виробництв, впровадження нормативних витрат та обліку витрат, обмеження посередників, встановлення прямих зв'язків з постачальниками, стимулювання економії енергоносіїв та матеріалів, впровадження організаційно-технічних заходів.

2. Збільшення надходжень грошових потоків: реалізація надходжень активів, удосконалення роботи з дебіторами, номенклатурна політика, щодо збільшення випуску рентабельної продукції, впровадження системи знижок, удосконалення каналів збуту продукції, розпродаж залежалої продукції, надання з оренди активів, реалізація об'єктів незавершеного виробництва.

Використання внутрішніх фінансових резервів дає змогу не тільки подолати внутрішні причини неспроможності підприємств, а й значно зменшує залежність ефективності проведення санації від залучення зовнішніх фінансових джерел.

Мобілізацію внутрішніх резервів фінансової стабілізації спрямовано передовсім на поліпшення (або відновлення) платоспроможності та ліквідності підприємства. Як звичайно, її здійснюють за такими основними напрямками:

1. Реструктуризація активів.
2. Зменшення (заморожування) витрат.
3. Збільшення виручки від реалізації.